

Наш Лемко

РІК I.

Ч. 9

Львів, 1-го травня 1934

Виходить двічі в місяць.

Адреса: Львів, Руська 18. Тель. 57-90.
NASZ LEMKO, LWÓW, RUSKA 18.

ЦІНА ЧИСЛА 15 ГР.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:

Річно 3 вол., Піврічно 1'80 зол., Чвертьрічно 1'— зол.
ЗАКОРДОНОМ: Річно 1 ам. дол. або рівновартість.

Нинішнє число „Нашого Лемка“ висилаємо декому, як оказове та кличемо Всіх, які не стали ще досі нашими передплатниками, слати передплату на цілий рік (3 зл.), або бодай на півроку 1'80 зл. Безплатних оказових чисел „Нашого Лемка“ не можемо більше вислати й не будемо, бо „Наш Лемко“ удержується лише з передплат, пресового фонду, ані жадних підмог немає. З окрема Всіх. Духовенство просимо та Всіх, яким лежить на серці добро Лемківщини, стати нашими передплатниками та приєднувати нам нових передплатників, щоби ми могли це необхідне для Лемківщини діло продовжувати та вести братів лемків до пізнання правди.

Лемки братам гуцулам

Село Гладішів пов. Горлиці, зложило через Адміністрацію „Нашого Лемка“ на „паску гуцулам“ — 8 зл. Від найбільшніх гуцулів, яким та поміч припала, дякуємо сердечно за братній дарунок і підмогу.

Довкруги лемківського єпископства.

О. др. Нагорянський зрікся почеси окремого гр.-кат. єпископа для Лемківщини.

Боротьба за українську вивіску

Кооператива „Єдність“ у Бересті пов. Новий Санч вивісила двомовний шильд: по українськи на першому, а по польськи на другому місці. Так було кілька літ. Недавно поліція казала поставити польський напис на першому, а український на другому місці. Заряд кооперативи тому спротивився. Пішло донесення до староства, яке потвердило домагання поліції й покарало кооперативу гривною 200 зл. Відклик до воєвідства не поміг. До перва міністерство уневинило кооперативу і шильд є такий, як був. Отже вільно кооперативі мати українську вивіску.

При тому слід згадати, що кооператива в Берестю тримається міцно, коли майже всі кооперативи і приватні склепи в околиці попадали.

Славно, Берестяне, тримайтеся так далі!

Зріст націоналізму на Україні за Збручем

В Харкові, Києві й Дніпропетровську викинули більшовики зі шкіл 312 студентів-українців за те, що були замішані до „сепаратичної роботи“, себто до такої діяльності, яка стремить до відірвання України від Москви. З тої самої причини в Донецчині викинули 739 членів з організації комуністичної молоді, комсомолу.

Приготовляли революцію в Швейцарії

Московські більшовики приготували в Швейцарії революцію. Дали швейцарським комуністам кілька мільйонів франків, щоби вони захопили владу в свої руки. Сподівалися, що коли до того дійде, ввійдуть до Швейцарії війська Італії, Франції та Німеччини, та прийде до нової світової війни, а всюди вибухне більшовицька революція.

Страйки в корінній Польщі

В Познані почався минулого тижня загальний страйк трамваярів. В Торуні і Познані триває також загальний страйк друкарів.

Сконфіскували робітникам гроші

Віденська поліція сконфіскувала австрійським робітникам 9 мільйонів шилінгів, (9 міль. зол.) які зложили професійні робітничі спілки в Робітничім Банку. Пять мільйонів шилінгів вивезли соціал демократи закордон.

Чехи загострюють граничну контролю

Чехословацький уряд запровадив гостру контролю на границі з Польщею.

Wyciąg z protokołu wspólnego, posiedzenia niejawnego.

Sąd okręgowy Wydział VI karny we Lwowie w składzie: S.O.A. Szulislawski jako Przewodniczący, S.O. Dr. J. Locker i S.O.A. Dr. Dworzak jako głosujący w sprawie konfiskaty Nr. 8. czasopisma pt. „Nasz Lemko“ z daty, Lwów, dnia 15. kwietnia 1934 r. do Sygn. VI. I. Pr. 166/34. na posiedzeniu niejawnym w dniu 18/IV. 1934 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie

postanawia:

uznać za usprawiedliwioną dokonaną dnia 18. kwietnia 1934 przez Starostwo grodzkie we Lwowie konfiskatę czasopisma pt. „Nasz Lemko“ Nr. 8. z daty Lwów, dnia 15 kwietnia 1934 zawierającego: 1) w artykule pt. „Seło Kopycia ruska pow. Gorlice“ — a), w ustępie od słów: „Niewsi“ do końca artykułu — znamiona zbrodni art. 93. § 1. kp. zarządzić zniszczenie całego nakładu i wydać w myśl § 493 pk. zakaz dalszego rozpowszechniania tego pisma drukowego.

Zarazem wydaje się odpowiedzialnemu redaktorowi tego czasopisma nakaz, by orzeczenie niniejsze umieścić bezpłatnie w najbliższym numerze i to na pierwszej stronie. Niewykonanie tego nakazu pociąga za sobą następstwa przewidziane w §. 21. ust. druk. z 17/12. 1862. Dzpp. Nr. 6. ex 1863 tj. zasądzenie za przekroczenie na grzywnę do 400 złotych.

Uzasadnienie.

Ogłoszenie drukiem wymienionych wyżej artykułów ma na celu szerzenie frachu separatystycznego na Łemkowszczyźnie zdążające w przyszłości do oderwania jej od związku z Rzeczypospolitą, oraz tendencyjnie nieprawdziwe naświetlanie współżycia narodowości polskiej i ruskiej, mogące zaniepokoić opinię publiczną.

Według §§ 487, 489, 493 pk. oraz §§ 36 i 37 ust. pras. jest zatem powyższe postanowienie uzasadnione.

Przewodniczący:

Protokulant:

A. Szulislawski wr.

Soltysik wr.

Za zgodność Janowicz st. sekretarz.

Наша читальня працює.

Вже давно ми хотіли заложити читальню в нашому селі, але не було кому тим щиро зайнятися. Щойно тепер, як до села вступив з Америки Андрій Лебідь, справа пішла гладше. Він звидів багато світа, перейшов неодноразово в житті й дивувався, що в нас досі ще немає читальні. Найбільше молоді горнулися до нього й він таки найближчої неділі зібрав потрібні підписи та вислав статуту до староства. До місяця ми вже й завели читальню. Головою став таки Андрій, бо він найбільше в тім визнавався.

Тому, що в нас не було такого, що зумів би повести хор на різні голоси, ми звернули головну увагу на бібліотеку. Вкладок було досить, але вони були дрібні, бо ми хотіли, щоб й найбідніший між нами міг бути членом читальні. А на книжки треба було трошки грошей. Андрій вивчив невеличку, легку песу. На виставі, що відбулася таки в його широкій stodolі, було багато гостей і так ми зібрали гроші на книжки. Зараз ми вислали їх до Львова до Головного Товариства „Просвіта“ (Львів, Ринок ч. 10) і до тижня ми дістали багато гарних книжок. Андрій навчив бібліотекаря, як робити спис книжок і як визичати. На жаль, мало в нас таких, що вміють читати. Тому часто сходимося, чи до Андрія (бо в нього в одній кімнаті є тепер читальня), чи до Грци Семнюка, в другому кінці села й там читаємо спільно всікі книжки. Бувало, нераз цілу ніч просидимо й

око ніхто не зажаурить, а слухає цікавого „Кармелюка“ або „За се-строю“ (Андрія Чайківського), або „Фармазони“ (Юрія Федьковича), чи „Панські жарти“ (Івана Франка). Тими книжками Андрій так розохотив усіх, що тепер що вечора всі члени рдо сходяться до Андрія чи Гриця на читання. В неділю приходять і старші та спільно читаємо часописи, головню „Нашого Лемка“, що неодноразово добре нам радить.

Тепер загостив до села свояк Андрія, що вчиться у Львові в я-

кійсь високій школі. Він веде хор і пригтовляється до концерту в честь Тараса Шевченка й до вистави „Ой не ходи, Грицю“. Важко то йде, але молодь заохочена й мимо праці вечерами таки точно відбуває проби. Сподіємося вже до трьох тижнів справитися хоч з одним.

Сусідні села хочуть і в себе завести читальні, бо бачать, як гарно все в нас іде. Але це все завдячуємо доброму проводові Андрія. Коли й серед них найдеться хтось, що щиро занявся б читальнею, то й там просвітне життя вкортці попливе повним руслом. Дай Боже!

Східна Лемківщина віддала поклін Шевченкові.

Дня 25. березня цр. княжий город Сянік, нинішня духовна столиця Лемківщини, був свідком великого національного торжества. Того дня Лемківщина складала поклін нашому національному Генієви — Тарасові Шевченкові.

Старанням Філії „Просвіта“ у Сяноці, самі селяни лемки з околиці виконали програму свята. Співали селянські хори з Новосілець, Улюча, Володжі та Чертежа. Хорами управляли: о. Ст. Менцінський, добр. Солтикевич і добр. Лехицький. Всі співи вийшли на причуд гарно. Через опанування голосу й майстерне володіння ним, хористи виказали високу інтелекцію і небуденну музичну культуру, якою в дзначається цілий український на-рід.

Громадяни Новосілець збогатили ще концерт скрипково-гітарово-

мандоліновою оркестрою, яка випала прекрасно. Далі громадяни Улюча виголосили хорально деклямацію „Мені тринадцятий минав“. Виступав на тім святі також хор наших найменших, надії Лемківщини — дітей з Загіря під проводом о. Гентиша.

На те величаве свято прибули селяни під проводом своїх священників зі сіл, віддалених від Сянока нераз понад 40 км. І так бачимо там селян зі Селиськ і Володжі (понад 40 км від Сянока), з Улюча (36 км від Сянока), з Військового, Залужа, з Межиброду, Кінського (понад 30 км), зі Сянічка, Полонної, Доброї, Дубівки, Трепчі, Чертежа, Пельні, Костарівця і ін. Всі присутні були захоплені концертом. Сяля „Міщанської Читальні“ не могла помстити прибулих, що

„Кропка“.

Васькові Куликовому дав Панбіг сина. Кстини справляв; кумства наспрошував пів села и з другого, што до одрицання, аж на цмонтари ждали. Цілу хижу залягли пак, гостилися аж до північка, бо Васько газда; най знат ціле село, што з нього гостина. На почесну була палюнка зелена, зама-яна бібками, (што ей и го дворіпют), друга зас з цуркорийом. Ишла чарка довкруги стола, ник ся не миняв, з рук до рук ходила порция, ник ся не спрашав.

Барникова Фінка розпустила гамбу, витігала: Кумцю, кумцю, ой, добра зорівка. — Ой будеме пити, ей, аж до понеділька!

А парібци-кумове: Засьвіт мі місячку високо, не ниско,

Бо маю милую далеко, не блиско! —

І зас, граз: В кумцьовім зативку, — ей, хвієся береза, Дай кумцю зорівки — ей бом ищи твереза!

Таку публику чинили, што мало не видрилили півмисків з рук Гузарки, як доношала и догаждала гостиньским. Лем еден Афтанас ясуcho гостився, мав міру, шпиритайки ся оначив. Банував, бо го звюв кум Васько, кой, обіцував, што не буде палюнчиска, а гев, тівко ей пережлюкали, што ньов з млині змолонби мішок ярцу, ци оркіму на панцаки.

Але мало, дос того, кой лем за-чало сонце лягати за горюв, гнюс Васько зо студівки гамерицкой порційча и вайнгерску літрівку, частувати почав кропком, тодикаль и Финці засох язык, хоц ляпала ищи-часом, як сорочка:

— Ей пию-палюнки, ой, бо ма-люнки,

Га, голя сідлечко — якоїси га — милої вінечко...

Пок, як дирва, снопи, кадиль котрий порозверталися, головами посперали, як би дакий дуцник, ци огорок-потлоїв цілу хижу.

— О —

Хто зна, покля били би так погкладани лежали, нийби ся била худобиця не опімнула на поле, пасти. Як заиржав каштан, а лиса зачала рогами чухрати о драбину, гудати по жолобі, пірвався Васько на ноги, не годен бив найти дверей, так му гінчало поза ухами, а в голові, як би торани прали, зінички посцююрничалися, з гамбі и гортанці некотьом дихало, ледво припняв каштана під верби, на млачиско и вивюв теля до загороди.

Зимной повітря глазило з росом до хиж, бо забив Васько заопачити двері, посхоплювалися кстиньски камратя, як заци, поза садки,

аж поліція заборонила випродувати білети.

Промовляв на святі делегат зі Львова, посол Пеленський.

Останньою точкою програми був живий образ Воскресення України.

Національне Шевченківське торжество у Сяноку закінчилося сильним, повною лемківською груддю відспіваним національним гімном „Ще не вмерла“...

Всі учасники повернули в рідні села скріплені на луші.

Рада на кризу.

А ви знате добри люде, што то з того буде? Цисар кризус так нас тисне, най го дідко свисне, не юж ради ниякой, хибаль сяд, чоловіче і гірко поплакуй. Мудри люде продумують, ратуватися пробувають, а у нас так часто бизат, же еден другого до біди попихат. Тот з заздрости, нон зо злости, а там-тот з глупоти шепче і нагварят, бо він рад барз, як ся свої сварят. І як хочеш прудше дзядом стати, то гі такой ради каже послухати.

Насамперед дома ся посварте, жеби пекло било, бо заєдно в хижі спокій, то тіжик неміло. Як по сварці прийде вам до битки, то повісте людам, же то лем на збитки, же то таке представліня, кусьцьок без сумління.

Як є в селі в вас кооператива, жеби не знам, яка добра била, то сой біди пошукайте і добре ся покивайте. Як є склепник добрий, то вар му пасує, то берте такого, што прудше зопсує. Як управа зиск придбала і добре рядила, то таку вигнати, а всунути свиню, жеби ліпше рила.

Дівчата и невістки, дале, так не може бити.

Барс мі вас жалє (повідает, што я мам'яке серце), мої кахани дівчата и баби. Ходзи сте таки крас, як ружа червена, то працуете, як тоти сомаре. Хлоп шци рано спит, а ви юж на ногах.

В вечер по роботі хлоп тіж піде сой до сусіда на бесіду, а ви мусите на заран бандурки скрептати. Все лем роб тай роб. А як приде літо, то наша бідна баба мало ся не ростопит на сонци при дзюбаню бандурок, або при сіні, ци при жнивах.

До того шиткого шци наши баби мусят сповняти тяжки обовязки материй. Правливи и вільниці роботи тоти наши баби! Требаби списати грубу книжку штоби описати шитко, што наша бідна баба визнат в своїм житю. А нераз як трафится злий хлоп, то шци мусит герп ти синяки.

А як неє в вас кооперативи, неє о тім ради, бертеся до сварки до цілої громади. Поштуркайте віта, схолеруйте раду і кричите што сили на цілу громаду.

Як і того вам замало буде, то ся з сусідами процесуйте люде. Як з сусідового загона, вам на поле залетит ворона, або заяць, як перейде з дачужого поля там, де ваша роля, то не дарувати, лем до суду подавати. Будут пани адувати гроши рахувати і кризус хвалити, а вам буде кам раз легше жити, бо будете голи, а дівтора боса, лем слухайте тої ради, што вам дає

ОСА.

Што оно так є з тима нашими бабами, то не є што правди закривати, кус і они сой завинили. А якже!

Газда більше ся інтересує світом, а они нич. Газда і до громади, газда до кооперативи, до читальні, газда скорше возме книжку і газету в руки, а баба нич! Часом лем дагде зийдеся з кумом перед дверми и лем наробит ляп. Ріжними телепками, де тот а тот ходит, котра дівка така а така, тота має таке а таке хуща, а там таке ідят, гин так а так ся сварят і т. д. Тим то наши баби живут. Часом такой сой юхи наготують, што аж на ся ватральки підносять.

А о тім, ани тури штоби дакус в неділю або в свято, (не гварю юж в літі, але хоцкі в зим) заздріти до книжки, або до газети. Правда, не хочу ображати, сут и меджи нашими бабами и дівками таки, што тіж цікавлятьс книжком и газетом, але тих барс мало, можна на пальцях порахувати.

Видите, мої кохани так не повинно бити. Б би такий с мий чоловік и таки сами має права, як и хлоп. Презто тіж повинна читати книжки і газети. Газдині повини ся поскладати и купити сой на спілку кухарску книжку, або книжку з вишиванками. Дальше наши газдині и дівчата повинни ищи з книжок вчитися, як ховати кури, штоби ся добрі несли. Газдині тіж повинни знати, што садити на грядях, яки ярини, штоби можна било штонебуд смачно зготовити з того, што ся на ґрунті гродит.

Наши газдині тіж мають знати історію рідного Народу, штоби знали як виховувати свої діти на добрих синів Батьківщини.

Тото шитко най сой добрі залямять наши дівчата, штоби кожда з них била таким газдиньом. Товди менше буде свари в наших хижих и будеса нам ліпше жило, як тепер.

Прошу тіж най дакотра дівка або баба напише дашто до „Нашого Лемка“. Хлопи пишут, а баби нич.

Г. М.

Чи знаєте, що Видавництво „Українська Преса“, видавець Іван Тиктор, видає місячними триаркушевими випусками

„Велику Історію України“

всі читальні замовлять собі негайно, щеби пишалася така цінна книжка в кожній читальняній бібліотеці. Чергьрічна пер дплата 3'50 зл., пізрі на 6 зл., ічна 12 зл., за кордоном 18 зл. річно.

кадиль котрий шмикав до хиж, перед людским оком. Лем Фінчиско не годнася била обатурити, ледво ей донурикала Гузарка-крізбабка.

—О—

Докус інший світ видівся днес Васькови. Рано мало го не праснув ногов каштан, кой му ланцок до уздзяниці припинав, як би общего. А ноно мурдзате телятище, — хто би ся сподів — ледво за шию витяг го до садку, так боричало до нього.

І аж тепер, теперіцька пізнав і пришло му до голови, што Афтан правду повідав, што ухо пняного не чує брязкоту кайдан, в які він закований, бо запрошуєш приятеля до себе, щоби він забавився, а змушуєш його ковтати смерть. Подаєш йому отрую! А хто не хоче пити води, той не є спрагнений!

—О—

—Почкай, ти пся облудо жидівска-кропко! не будеш міся ве-

це разом з твоею сестрицьом шпиритайчаном гказувати в мої й газдівській хижі, поношатися. Такий єм статочний господар, а така глупа штуритайка й кропка під поріг мя валять, што мя моя пак гласна худібка не пізнає.

Як зімав за шийку літрівку з рештом кропки — верг ньом, аж ся ворони на тополях позривали, так вигоко запудив з очей. А — шпиритайчани фляциска занюс г коши до ями, ний си гади туманять голови, а не він, чоловік!

Вичитав пак ищи деска в газетці, што є такий кружок „Відродження“. Зобрав по мисниках дрібняки, кусцьок-зодва грубиш, пашов за образом дзека, што му Афтан ной неділі дав, післав кус пінязиків до Ильвова, бо устиві ведуть, кой одгваряють од пиятики.

Веце кропку не буде пити! І зося бортака робити!

Ю. Тарнович.

Новинки

— **В Регетові вижнім, пов. Горлиці**, якийсь туман відмовляв людям передплачувати діточий часопис „Дзвіночок“, та страшив, що підуть до криміналу. Нігде на світі, ані в нас нема такого права, щоби за читання цензурованого часопису брали до тюрми!

— **За пса**. На донесення пост. з Лабової покарало повітове староство в Новім Санчі свідомого лемка в Ростоці великій—Дмитра Головяка карою 10 зл. за те, що він ніби не мав прив'язаного пса. Головяк вніс спротив, бо він ніколи на своїм господарстві псів не мав, ані не має. Буде розправа в суді.

— **Відірвавса дзвін**. На самий Великдень обірвавса дзвін в церкві в Печеніжині на Гуцульщині й поломив ноги дзвонареви.

— **Земпетрус** відчули недавно на Україні за Збручем, в Румунії та у Східній Галичині недалеко Збруча.

— **Кровю обливаний Великдень**. Підчас латинських великодних свят львівські батяри („антки“) покололи ножами щось двадцять осіб. Все те пішло з горілки.

— **Нові книжки**. Видавництво „Українська Бібліотека“ — видавець Іван Тиктор—видало нову дуже цікаву книжку, повість з козацьких часів п. н. „Гремить“—Вячеслава Будзиновського. Сторін 128. Ціна 95 гр. Передплатники „Нашого Прапора“ дістають щомісяця нову книжку даром. Передплата на саму „Українську Бібліотеку“ — 2'60 зл. чвертьрічно.

— **Велика Історія України**. Накладом Івана Тиктора вже вийшли з друку 3 зшитки **Великої Історії України**. Писана дуже милим притягаючим стилем Багато образків. **Буде це найкраще видання історії України з усіх дотеперішніх. В передплаті ціла Історія (12 зшитків) коштує 12 зл. Адреса: Велика Історія України, Львів, Костюшки 1-а.**

— **„Пасхальна драма“**. В містечку Городку побіч Львова вже 10-тий раз представляють на сцені Страсти Христові.

— **Кроваві заворушення робітників**. В Люблині хотіли робітники підвиги платні для хвилювано зайнятих безробітних при місь-

— **Хто пришле найдалше до „Вознесення“ цілорічну передплату тільки 3 зл, одержить даром і оплачено потрібну в кожній сільській хаті нову книжечку:**

„ГОСПОДАРСЬКА ВЕСНА“.

Щоб Ви не жалували, що має таку гарну книжечку Ваш сусід, а Ви ні, тому користайте з речинця та шліть цілорічну передплату.

— **Приєднайте нам нового передплатника — буде кращий часопис!**

ких роботах. Коли їм цього відмовили, вибили вікна в уряді посередництва праці та товпою понад 200 людей наперли на поліцію і обсіпали її стрілами і камінням. Поліція вжила оружжя. Один робітник вбитий. Товпу розігнали слізними гранатами.

— **Зменшили податки**. В союзі південноафриканських держав зменшили податки о 1/3 частину, бо в державі панує добробут. Як бачимо, не всюди є криза.

— **Дивний випадок**. В Бразилії вбив грім дочку одного міністра, в хвилині, коли вона прийшла з нареченим перед вівтар до шлюбу. Цікаво, що грім влетів до церкви крізь вікно і не заподіяв ніякої іншої шкоди.

— **Що значить алкоголь!** Один італієць по пьяному відступив свій льос за пів літри вина. Опісля довідався, що цей льос виграв 42 тисячі лірів (понад 21 тисячу зл.).

Як німці дбають за свої українні землі

По німецькій програній, багата в залізо й вугля область Саари опинилася під Францією. В 1935 р. в загальнім плебісциті мають саарці вирішити, куди хотілиб належати, до Німеччини, чи до Франції. Німці не зважають на те, що Саара під французьким зарядом і що там розв'язано всі націонал-соціалістичні (гітлерівські) організації, лишень ведуть на території Саари оживлену діяльність та широку пропаганду за поверненням кінтовини Саари до Німеччини.

— 0 —

Америка напирас на своїх довжників

Америка заявила, що не буде позичати тим державам, які не вертають довгів. Вже відмовилася позичити Франції 100 мільйонів гультенів.

Всюди добре, де нас немає.

Помимо того, що то стара наша пословиця, вона для нас все має значіння. Вона навіть оправдана. Знаємо всі, що перед війною жилося нам зле на Лемківщині. По війні ще гірше. Але чому властиво „всюди добре де нас нема“? Просто тому, що ми лемки, як перед війною, так і по війні все лиш оглядаємося, куди можна виїмігрувати, а не беремося до науки, щоби на своїй землі використати ті багатства, що їх маємо. Хоча ми вже трохи замінилися у своїм способі думання по війні, але це ще замало. Живемо на Лемківщині поверх тисячу літ і все лиш бідуємо через те, що слабо беремося до науки. Якщо миб знали взірцево вести своє господарство; обробляти землю, годувати худобу, плекати пчільництво, садівництво, городництво, вести лісову господарку і т. д. нам о много краще жилобся.

Німці мають також кепську землю, в Швайцарії ще вищі гори як у нас, у Фінляндії лиш каміння і болота, проте завдяки високій науці там люде не бідують так як у нас. Коли йде про нас, то в рідному краю нам є зле, скажімо тому що — неврожайна земля. Але чомуж Лемкам не є також добре тут в Канаді, коли тут земля врожайніша є її досить, та взагалі Канада багата країна.

Щоби тому лихови зарадити, треба нам братися до книжки і газети. Далі в кождім селі повинна бути наша правдива учителька — читальня „Просвіти“, в якій повинна гуртуватися вся наша молодь. Опісля повинні ми давати своїх синів до ремесла, щоби в кожді селі був свій коваль, слюсар, швець, колодій, бляхар і т. д. — щоби до нас не приходили на заробок чужі зайди. Відтак ми повинні йти вчитися газдівства до своїх господарських шкіл (де є в нас такі школи й коли можна йти до них на науку, напишемо у відповідній порі — Редакція). Також і торгівля не повинна нам бути чужою.

Ось де наша дорога до кращого життя.

Ми, лемки, як всі українські племена, маємо до всього великі здібности. Тому не нарікаймо та не попадаймо у зневіру, лишень ідім за радами і вказівками нашої щиро-лемківської газети „Наш Лемко“, а за кілька літ наша Лемківщина зміниться на краще не до пізнання. Тоді не буде до нас відноситися приповідка „всюди добре де нас нема“, **бо там де ми є мусить бути добре!**

Торонто—Канада. Лемко В. К.

Збаламучені брати, що попали в московське багно, подають українцям руку.

Ще давно перед світовою війною, коли наш нарід у Галичині був темний, несвідомий, щойно зачинав організувати власне національне життя, щойно пробуджувався до нового життя, штучно витворила Росія за царські рублі так званих москвофілів, тобто приятелів Москви. Тодішні російські поети і вчені почали голосити думки, що всі слов'яни повинні жити в згоді, любитися, взаємно собі помагати. (В дійсності розходилося Москві про те, щоби всіх слов'ян загарбати під своє панування). Тими думками почали захоплюватися деякі наші галицькі інтелігенти, як Дідицький, Іван Наумозич і другі. Їм подобалася мнимо велич російської імперії (яку в 1905 р. побила „маленька“ Японія) її культура і т. д. Коли ще з Росії їм приходили царські рублі, вони стали явно голосити, що ми не окремий український нарід, лишень якісь „хакли“, малороси або просто москалі, що українська мова то несамоствійна, так як московська, польська, чеська, або інша, лишень то „д даток“, таке собі наріччє до московської, або великоруської мови, як її тоді називали. Смішно воно виглядало, бо москалі творили тоді з нашого народу москалів — у Галичині, коли тимчасом у себе під боком коло Києва мали мільйони українського народу, якого не вдалося їм знищити навіть такими законами як „указ“ з 1876 р. яким заборонено українською мовою друкувати книжки і газети для українців.

Тим москвофільським інтелігентам вдалося збаламутити багато нашого народу, а найбільше на Лемківщині, створили навіть свою політичну партію. Та баламута тим легше їм вдавалося, що москалі прийняли від наших предків назву „Русь“, „руський“, яку перемінили на „Россія“, „русскій“.

Ці підплачені москвофільські інтелігенти вщипили також в частину нашого народу велику ненависть до всього, що українське. Пустили також видумку, що Україну видумали німці й Австрія. Тимчасом то неправда, бо Русь-Україна існує вже 1000 літ, лишень пізніше під впливом татарських і московських нападів упала політично і державно. В тім часі москалі присвоїли собі її назву „Русь“, а нам залишилася назва Україна.

По світовій війні, після розвалу царської Росії, пропала для москво-

філів їхня головна підпора. Однак, тому що вони не потрафлять без чужої помочі жити, підшукали собі нових богів. Перед війною їхньою ціллю було українців, які жили під Австрією „переробити“ на москалів. По війні одинокою їхньою задачею є робити перешкоди у творенні українського самостійного господарського та культурного життя. До Росії вже не тяготіють, бо там не має царя, а московські більшовики не тільки що про них не стоять, але не хочуть їх навіть знати.

Та не всі москвофіли такі чужі слуги. Є й між ними горстка ідейних людей. Це переважно молодь, яка вже не може дивитися на крутацтва і „політичні ганделеси“ їхніх „батьків“, які туди хилються де дають більше грошей. Ці молоді ідейні, видали під Великдень ц. р. однодневу газету „Пролом“. В ній домагаються, щоби вже раз „руські“ заперестали ворогувати з українцями, бо то кров від крові, кість від кості один український нарід, якого вже ніяка сила не „переробить“ на москалів, або яких інших мадярів. Молоді „проломівці“ виступають гостро проти Бачинського, який довів „Народний Дім“ у Львові до руїни, а також проти „політичних гандлярів“ з Руської Селянської Організації.

Від себе витаємо сердечно здоровий почин молодих „проломівців“, наблизити до великої української Ідеї збаламучену горстку нашого народу.

„ДЗВІНОЧОК“

то найкраща газетка для українських дітей. **Виходить щомісяця.**

В „ДЗВІНОЧКУ“ є оповідання, деклямації, пісні, забави зі співами і руханками, загадки і багато іншого цікавого. І до того дуже багато образків.

Передплата на „Дзвіночок“ коштує

лише 2 злоті річно

Хто пришле 2 злоті, буде діставати „Дзвіночок“ цілий рік, **щомісяця** нову книжечку по 20 сторін.

Адреса:

„Дзвіночок“, Львів, Руська 18.

Гляньмо правді в очі

Як дійшло до Талергофу

Австрійська монархія це був зліпок різних націй, вір, рас та культур. На території Австрії жило стадо кільканадцяти народів—а саме: українці, чехи, словаки, поляки, серби, хорвати, словінці, чорногорці, альбанці, німці, мадяри й італійці. Заглублялися в себе раси: слов'янська, германська, монгольська (мадяри) й семітська (жиди). Австрійські громадяни поклонялися Богови в католицькій (й грекокатолицькій), православній (серби), протестанській, жидівській віруваннях. У старій Австрії перехресчувалися також дві культури—східня й західня.

Щоби ці всі так різні сили, опанувати, треба було дуже сильної влади. Тимчасом австрійський державний апарат (урядництво) це була зіпсута, заржавіла машина, яку хіба можна було викинути на шмельц. Ще підчас безжурного спокою нездалі колеса цієї машини ліниво скрипіли, але в горячих хвилях ніяк не могли здобутися на скорий, рішучий чин. Така сама була й австрійська армія. Не звичайні жовніри, лишень шаржа, фахові („штандові“) офіцери. Ці офіцери уміли лишень вигідно жити, бавитися, дознавати любовних пригод. До твердого жовнярського труду небуло у них ніякої охоти. Ще й нині оповідають очевидці, що часто австрійськими офіцерами були крайні звироднілі матолки з ласки свого графського чи пак баронового походження. Траплялися такі випадки, що такий офіцер-барон чи граф через зиму забував, які вправи треба переводити із жовнірами в літі. Але щож він був граф і не було такої сили, щоби його вивалила з розкішних військових кімнат.

Як в горі сказано, Австрія була менажерією різних народів. По 1848 р. під подувом вільностевих течій, всі народи сильно заметушилися та стали організувати своє окреме національне життя. Українці собі, чехи собі, поляки, серби, мадяри і ин. також. Загуділо, як в улюю. Найгостріше домагалися волі й належних прав чехи, мадяри, серби й поляки. Щож дивного, що завтра австрійської монархії було дуже непевне. Такий стан непевності завдавав багато турбот австрійському урядництву. Тому недивота, що всі досі безжурні урядники, стали нараз сильно денервуватися, що буде далі? Чи довго затримаються на вигідних посадах? Найбільше було урядників німців, мадярів, чехів та поляків.

Петро Антонишин. (Д. буде).

Здорова вода

З чистої керниці

Вода в життю людини займає перше й головне місце. Різні пошести, недуги переносяться через воду до здорового організму людини. Нарікають часто, напився — повідає — води в полі — дістав заворот голови, або спив в лісі „хробачка“ та болить його від тоді в „ямці“ — „якиска“ знова мушки совгаються по воді в керниці, або вода м'яка, м'ява — „без смаку“. Багато жінок западає в часі жнив в хворобу через нерозважне „сербання“ води з якої небудь калабаньки, потічка; кашляє цілими не раз роками, скобоче їх щось в гортанці, вертає їду, паде зі сил, умирає дуже часто, передвчасно.

Не раз видається нам, як дивимося на зеркало води, що вода є чистесенька, як слюза, однак по переваренні бачимо осад на дні та по боках начиння, що є доказом, що вода має в собі різні (мінеральні) частини, які можуть бути помічні, або шкідливі для людського здоров'я.

Треба тому звернути пильну увагу на воду, яку вживаємо до їди. Сільські керниці (студні) треба держати в чистоті. Кожна добра керниця має бетоновий, щільний кадовб (будку), з накривалом, дашком, щоби не падав дощ, листя, порохи, сміття, яке розкладається в воді, гние та занечищує воду, робить її шкідливою для здоров'я.

Про копання та дешевий й тривкий спосіб викінчування здорової, сільської керниці напишемо в слідуєчому числі.

Вода з плитких керниць ніколи не є добра, бо там збирається підшкірна вода, яка не перечистилася — не перефільтрувалася; хіба, що є така керниця під берегом гори, де є чисті, зимні джерела „гучки“, джерельна вода, що „аж зуби ломить“. Також дуже нерозумно чинять такі, які черпають воду посудиною (ведром), носять воду до стайні, напувають корови; набирає таке ведро до боків різних відпадків, або що гірше: гною, соломи, занурюється в керницю, сполікується нечистота й ви п'єте таку воду.

Керницю треба держати та пиль-

нувати перед різними наростами, пліснями, мохами, а то будете вічно нарікати, що вас карають за „студню“, чужі мають доходи через ваш брак почуття чистоти, наносите собі

подвійну шкоду, а так не сміє далі бути!

Пам'ятайте, що чиста вода, це найдешевший лік в життю людини!

Ют

Перехід домашніх тварин на зелену пашу.

Наглий перехід домашніх тварин на зелену пашу спричинює дуже часто великі шкоди в наших оборах. Корова, якої шлунок навик до сухої паші, западає на бігунку, тратить молоко, забруджує доївку, стіни, тратить на вазі, поволи „пускає шерсть“, ліниться. Однак з часом навикає до трави — зелені, виправляється „появляє“ — збільшує молоко. Дуже добре є збирати зелену кропиву, різати зі соломою на січку та подавати рогатій тварині. Натомість дуже зле є давати січку, натяту з „бандурянки“ або старих снопок — кичок, бо таким кормом замулює собі тварина покармові проводи, хворіє на вим'я. Щож робити спитає дехто, якщо бракне паші? На це є одинока рада, як ми вже писали в 1. числі

„Чому наші корови планні“ — „хто має багато худібки, а бачить, що не старчить паші до пів зими, повинен завчасу продати гірші штуки, а лишити самі гідні, расові, молоді“.

Коні знова западають при наглий зміні корму на кольку, вздуття, тому необхідно треба при звичаювати коні поступово до зеленини. Кінь на траві слабне, птніє, вистає в дорозі, чи в пільній праці, дуже скоро виснажується. Добре би було, якщоб подумали наші гірські господарі над годівлею робучих волів, які все користь приносять, місто „лялюшити“ пружняків — коні, які тереблять марне найкращу пашу, бо за продану пашу, хто буде навезе вам дерева та постягає з поля овес.

Ют.

Насос „оголини“

За малим не у всіх селянських коней буває ця хвороба. Залежить вона від того, що скотина мусить їсти грубі та негарні корми (мерв'ясту солому, бурян, будяки і т. п.) й тим псує собі шлунок, а часом до того наколює та надавляє собі піднебення. Воно припухає, набрякає й опадає так, що висить нижче зубів. Сама по собі ця неміч не страшна й її навіть можна не гоїти зовсім, але ж од неї худоба часто слабує на живіт, бо насос (оголони) заважає їй як слід пережовувати корм. По селах звичайно заведено натирати набрякле піднебення сіллю, або кликати конювалів, щоби вони „скололи насоса“. Натирання сіллю є добре, однак вживанням ножа можна перетяти велику жилу, гине тоді кінь. Найкраще дати коневі 1 фунт глауберової соли на перечищення, а потім давати з кормом кілька день (двічі щодня по 2 ложки) карлсбадської соли, яку продають по всіх аптиках і дуже помагає на тваринні хвороби.

Плямки — більмо ока у худоби

Більмо повстає на рогівці ока у корови або коня через рані хвороби. Часом також гаряч, пара в стайні шкодить, гострий в пар з відпадків курячих та овечих Більма

мають синювато-білий колір, звичайно сидять позверхово на рогівці (галці) й не дають змоги скотині добре бачити. Задавнені плямки стають сірувато-білі, грубіють і робляться зовсім непрозорі, часом білі, як крейда. Щоби запримити невеличкі більма, треба зазирати збоку, навскоси, а не просто роздивляти очі. Більмо не вільно ніякими ліками мачати. Скоро гоїть незадаване більмо, вдмухуваний через пірце, порошок **Капомель** (продають в аптиках), змішаний нарівно з розтертим цукром. Задавнені плямки (по 4—5 тижнях) зігнати неможливо. Треба також зважати, щоби не дісталися ости з колосків ячменю, жита, лупки проса, гречки, бо вони дражнять око і є причиною більма. Не купувати ніколи коня з початками більма, бо такий звичайно сліпне по короткому часі.

Всі **КООПЕРАТИВИ** продають лише товари, витворені в українських фабриках, саме — мило „Центросоюзу“, пасту до взуття „Елегант“, цукорки — солодоші „Фортуна Нова“, паперці „Калина“, бо такі є найліпші, своєрідні. Попирають через це свій український промисл і дають працю українським робітникам.

Основою праці кожного чоловіка повинна бути тревала думка — ясної долі рідного краю.

Сіймо сою.

Видиш сестричко, я прийшла днесь сама до вашої хати, бо не могла діждатися тебе в огороді. Дуже жалую, що ти не могла бути в місті. В понеділок зайшла я до складу насіння Народної Торговлі, не могла я налюбуватися, як багато там такого гарного насіння, повні полицки коробочки; все таке чистесеньке, миле, своєрідне. І так привітно, чемно обслужили мене, подали мені бажане насіння сої та огірків, що ні пригадці було мені торгуватися. Знаєш, там сто тисяч разів краще купувати, як у різних забруджених, повних сміття жидівських закутках, крамиках, де продають старе, запліснявіле, парулітнє насіння. Одначе найважливіша річ, що дістала я відповідь, такої в місті ще дав мені наш листар, бо я писала до Редакції „Нашого Лемка“ листа, в якому питалася, чи можна сіяти в наших горах стручкові рослини, зокрема сою. Тут маю листа, перечеитаємо обі, я хочу, щоб і ти знала, яка є користь зі сої.

Пишуть, що сою треба сіяти всюди, бо це „чудотворна“ рослина. Заступає вона своїми відживчими складниками молоко, мясо, хліб, має у собі багато товщу, потрібного до відсвіжування, будови клітин людського тіла, є дуже стравна та поживна. Садити сою під кінець квітня або ще краще з початком травня (мая). Грядку справити як під другі городовини (капусту), можна садити також понад борозну між бульбами (бандурками), якщо бульбу саджено в команичську, де приорано ще під зиму навіз-обірнику. Під городовину добре є все припокладати мілко обірнику під зиму, або в початках весни.

Садити сою по кілька зернят у відступі до 30 см (пів локтя). При кінці травня перервати, де зійшло 3—4 лишити одну, осапати добре (огорнути мотикою, виполоти від хопти). З кінцем вересня зжинати, або витягати, як фасолю, горох. Витрущити зерно зі стручків та переховати на запас та насіння. Про спосіб приряджування потрав, ладження зі сої молока, крупок, хліба — напишемо в своєму часі.

— Запитує нас багатьох, де набути можна найкращі овочеві щепи; відповідаємо, що поручає здорові, овочеві щепи, кущі та дички, насіння городовини, пашних рослин і квітів **Українська Шкілка овочевих деревець А. Терпиляка в Запукві, пошта і залізнична стація Галич**, де можна звертатися по дарові цінники та оферти.

З життя Лемківщини.

Просвітянська нарада в Гладішові, пов. Горлиці.

Дня 15. IV. ц.р. відбулася в Гладішові просвітянська нарада, на яку приїхав український посол Тершаковець. На нараду ту прибуло багато народа з дооколичних сіл, як Пантна, Маласгів, Ропиця, Смерековець, Луг, Ждина, Конечна, Вірхня і Крива; кожний був цікавий побачити свого посла і почути його промову.

По переданню привіту для Лемків від братів зі Сходу, в коротких, а змістових словах пояснив п. посол новий виборчий закон до громадських рад, вказав на всі труднощі, які нас чекають при тих виборах і як їх побороти. Далше представив справу нашого шкільництва на наших землях під Польщею взагалі, а зокрема на Лемківщині. Завіззав селян до організування в читальнях „Просвіти“ в кружках „Сільського Господара“ і кооперативах, в кружках „Рідної Школи“ і взагалі всіх наших товариствах. Так робить цілий світ, так мусимо і ми робити, якщо хочемо бути сильними і хтось має з нами числитися. Промову свою закінчив словами: „В одності і організації є сила — коли будем всі разом три-

матися, то ніхто нас не поборе. Дванайцять прутиків звязаних в одну вязанку дуже трудно зломити, навпаки кожний прутик з осібно дуже легко поломити“.

Що в єдності є сила, знають о тім дуже добре і наші противники, і власне боячись цього, щоби народ не освідомився і не зєднався, старалися всіми силами розбити ту нараду. В тій цілі підмовили одного темняка щоби наробив крику, і замішання, щоби можна було нараду розв'язати за Нічого однак сей „обиватель“ не доказав, хіба то, що ревів як теля, коли його викидали за двері і осмішив себе перед загалом учасників, які живо запротестували проти таких викидків Лемківщини і булиб навіть добре його „помастили“ якщо би не охорона поліції.

Промова посла викликала велике вражіння і зарилась глибоко в серцях учасників. Кожний вертав одушевлений і підбадьорений на душі. Честь і слава братам зі Сходу, що не забувають за нас. Честь п. пос. Тершаковцеві, що потрудився до нас.

Софрон Беня.

— 0 —

„Просвіти“ потреба!...

(Полавська співанка).

- Ой, ніт то дівок в світі,
Як в наших Полавах,
2) Хлопці, як голуби,
Сама молоджава!...
Бо, в нас, в неділю й в свято,
Гучно і весело,
2) Як идеш дорогов,
Дуднит ціле село...
1 як партійка єдна,
Коломийку співат,
2) То друга за лавов,
Мазурка затігат...
1 як не в Юрка долов,
То висше в Штефана,
2) Гулят наша молодь,

Радошиці к. Команчі.

Ввижалобися, що наше село на добрій дорозі. Старші, поважні газдове засновали читальню „Просвіти“, бачучи тут саме шлях до кращого. Однак лупківські та двох сяницьких комісарі, яким ще мокро в голові, не подобалося це культурне діло, тому заохотили основати другу читальню Качковського. Найбільше трудився якийсь Мокрівський, постаралися ми — мовляв — о руського єпископа, о шкільну ксьоньжечку — буквар, лаючи українське священство та взиваючи, протиставитися всьому, що українське. Ці люди не хочуть бачити, що така юдина робота — це вода на чужий млин, не добачують гробу, в який пхають гірське населення, ведуть на бездорожні манівці: набивають свої кармани чужими грішми, а лемко бідує,

- 3 вечера до рана...
1 як єдного разу,
Вишитки ся бавили,
2) То в заплату за то,
Вікна му вибили!...
Ой, не такой, не такой,
Науки вам треба,
2) Рідної культури,
Вам хлопці потреба!...
Зверніться швидко, радо,
До ясного світла,
2) Хай у Вас повстане,
Читальня »П-р-о-с-в-і-т-а«!..
Хай цввите інше життя,
І в наших Полавах,
2) Рідная культура,
Рідна наша слава!...
Семан Кучерявий.

бо слухає і вірить таким непрошеним опікунам. Геть! з наших українських гір, ви москоські черваки — кличе свідомий лемко!
Гість.

— 0 —

Матієва к. Нового Сонча.

Селяне з Матієвої внесли подання до новосандецького староства о затвердження статутів на отворення читальні „Просвіти“, однак староство заборонило, мотивуючи це рішення твердженням, що читальня займалася політикою.

Основники внесли відклик до Уряду воев. в Кракові. Збаламучений, місцевий дяк Савчак з деякими йому подібними хоче вести нездорову, перестарілу, бо недоцільну ніколи, руссофільську роботу враз з чит. Качковського, братаючися з чужими побережниками

та дорожниками. Різні дива видавляють такі темняки, місто стати дружно до праці, до освіднення; бо лише «Просвіта» вкаже правдиву дорогу, виведе на шлях — гращої долі.

Як працює село Злоцьке, побіч Криниці.

В нашій селі існує читальня «Просвіти» протягом девяти літ. Наша читальня має свій місцевий хор, який давав концерти в поблизьких здорових містечках, у Мушині й Жегестові. При читальні є також Аматорський Гурток, який дає представлення. Мали ми також заснований свій Луг, добре було, ішла праця і всьо вперед. Правда, наша читальня «Просвіти» не спить «лем» тепер нам приходить поконувати більші труднощі.

Позаздрили наші щирі культурні праці над піднесенням і освідненням бідних лемків ті, які далі хотілиби нас тримати в темряві.

Намовили кількох наших легковірних і не-свідомих газдів, прийшли з оркестрою з Криниці і заложили читальню Качковського. Але тота читальня спить та лем на папері існує. Мають там лем кілька книжок, чужі казети і того баламутника «Лемка».

Віriamo, що заблудивші братя, таки пізнають свою похибку і не дадуться водити за ніс різним панкам з Криниці, які ходять і дурять бідних наших людей і з того собі добре живуть. Віriamo також, що ті братя, коли переконаються, по котрій стороні правда, пристануть до нашого гурту й зі здвеною силою будуть з нами працювати для добра нашої Лемківщини і цілого українського Народу, до якого і ми лемки належимо.

Адам Барна (молодший).

Листування Редакції.

Вп. І. Ж. Ропиця р.: передплату ми одержали, посвідку також, бажані примірники шлемо стало.

Вп. Дзюбінський, Люба Кидань, Л. Кобаній, чит. «Просвіта», Т. Гамбаль, Дм. Пеляк: часопис посилаємо точно; причини недоручування просимо шукати на пошті.

Хв. Кооперативи «Яворина», «Лемко», «Зоря»: передплату на цілий рік ми одержали, рекламівані числа (5, 6, 7) вислано.

Вп. Михайло Преца, Синів: маєте заплачено по кінець року, книжку «Весна господаря» одержите.

Вп. Т. Єдинак, Жд. Часопис шлемо на подані адреси; вістками з Ваших сторін дуже радіємо, будуть вихиснувані; щиро дякуємо.

Вп. Г. Кохан Ф.: причини недоручувань «Нашого Лемка» шукайте на пошті, або в селі. В цій справі внесено скаргу до Дир. Ц. і Т. в Кракові, зокрема у Львові.

Вп. Островський В. з М. Часопис шлемо точно всім передплатникам, неодержані числа просимо рекламувати, вишлемо. На вашу адресу вислали ми 19. квітня по п'ять чисел «Нашого Лемка» від 5—9. числа. Допиши присилайте, о нових передплатниках просимо не забувати. Щиро здоровимо.

Вп. Василь Костура, Америка: часопис шлемо. За передплату другого примірника належить ще пів дол., решта полагождено. Щиро дякуємо та просимо приєднати нам передплатників.

Вп. «Семан Кучерявий»: щире Спасибі; просимо частіше надсилати та не забувати о нових передплатниках. Ждемо.

Ваньо Глива.

ЛЕМКО.

Іде Лемко через Бескид,
Через Бескид низенький,
Тай собі думає,
Який він гарненький.

Іде Лемко через Бескид,
Через Бескид низький,
Тай шепче, муркоче:
Чи він не український?

Іде Лемко через Бескид,
Через Бескид рідненький,
Топорець і палиця
В руках сильненький.

Іде Лемко через Бескид,
Через Бескид, Яворину,
Тай співає собі пісню,
Аж голос лунає у долину.

Ті гори, всім нам милі,
Вони нас потішають,
Немов мати дитину,
В грудях притуляють!

Канада, в квітні 1934 р. ХВАЛЬНА РЕДАКЦІЄ.

На днях довідалися ми, що появився та виходить в старім краю новий часопис «Наш Лемко». Ми виходці з Лемківщини, вірні сини української Нації дуже радіємо й засилаємо в першу чергу щирий привіт для лемківського дороговказу «Наш Лемко», бажаємо якнайкращого успіху — скріплення й широкого розвитку для одного борця бідного лемка.

Віriamo, що нелегкі є початки згаданого часопису в сучасній, критичній порі, бажаємо тому витривалости цим пряцьовитим одиницям, які несуть правдиве світло під лемківську стріху.

Ми, всі емігранти з Карпат, які перебуваємо по різних краях світу, мусимо щиро допомогти так морально, як також і матеріально цьому нашому світлу, яке вже заясніло та продирається крізь глуху темряву в наші рідні, українські Карпати.

Прирікаємо допомогти, не дамо жадним загасити це ясне світло!

Вдячно шлемо передплату та будемо приєднувати нових передплатників.

Остаємо зі щирим привітом для Вп. І. Тиктора та належною пошаною для Редакції.

П. Незгідний.

Редакція: друкуємо без змін, в цілості, надіслане з Канади.

ОГОЛОШУЙТЕСЯ в «НАШІМ ЛЕМКУ».

Дуже багато наших людей на Лемківщині займається промислом і торгівлею. Одні є добрими кравцями, другі шевцями, інші ви-

Посміємся кусцьок

Яки то гнеска люде.

Муж: Зрихтуй ту стара їсти, бо приведу гостя.

Жена: А як мам пририхтувати? Чи так, штоби юж ніколи веде не пришов, чи так, штоби ищи пришов?

Жичиня Іцка.

Побожному Іцкови раз Панбіг рюк:

— Ти, Іцку, добрий жид. Заховуєш шитки закони Мойсея. Повідж, што сой жичини, а дістанеш, але памятай, што твій ворог два рази дістане того.

— Пане, Боже! Най оглухну на єдно ухо!

УЖИВАЙМО ЛИШЕ
знаменитої цикорії

ЛУНА
і здорової підмінки до
кави „ПРАЖІНЬ“

виробів
української кооперативної
фабрики

„Суспільний Промисл“ у Львові

робляють прекрасні токарські вироби, як різні палички, пуделочка, діточі забавки, маємо своїх слясарів, будівничих, колодіїв, далі роблять у нас з каміння хрести, нагробники, млинські камені, маємо своїх пасічників, а також багато таких, що хотілиби продати дець більшу кількість дерева, а не мають де.

На все те найдеться місце продажі, лишень треба розголосити в газеті, бо ніхто о тім не знає. «Нашого Лемка» читає ціла Лемківщина і є передплатники з цілого краю, отже якраз може нам дуже оплатитися, коли оголосимося в газеті.

Тому не треба собі того легковажити, тільки написати письмо до Редакції «Нашого Лемка», подати, що маєте на продаж, або що можете зробити і свою точну адресу, а ми то оголосимо в газеті. Таке оголошення зоветься рекламою.

В той спосіб поступає багато купців і промисловців, тому їх самих та їх товари і вироби кожний знає і купує.

Тому і дехто з нас повинен про те памятати.

ЦІННИК ОГОЛОШЕНЬ: За текстом, серед звич. оголошень: Ціла стор. 300 зол.; пів стор. — 150 зол.; чверть стор. — 75 зол.; одна осьма стор. — 40 зол.. Сторінка має 3 шпальти — за 1 мм. на 1-ну шпальту — 30 сот.. Оголошення в тексті — 45 сот. на 1 сторінці — 60 сот.. Дрібні оголошення за слово 10 сот..